

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
τοῦ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ καί ΡΕΝΤΙΝΗΣ κ.κ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἐπί τῇ Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Πρός τό Χριστεπώννυμον πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης

«Ἐν τῇ κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἑορτάζει, σήμερον, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τήν μεγάλην θεομητορικήν ἑορτήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι ἀπό τάς μεγαλυτέρας ἑορτάς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ ἑορτή, ἡ ὁποία ἐκφράζει τό ἀληθινόν μεγαλεῖον τῆς Παναγίας Παρθένου. Εἶναι ἡ ἑορτή, πού δίδει πρὸς ὅλους μας τό μέγα μήνυμα τῆς ἐλπίδος, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τήν φθοράν τοῦ θανάτου. Εἶναι ἡ ἑορτή, μέ τήν ὁποίαν ὅλοι ἐμεῖς ἑορτάζομεν τό γεγονός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Μά, ὅταν ἔχωμεν τόν θάνατον ἑνός ἀνθρώπου, συνήθως λυπούμεθα, συνήθως ἐκεῖνο πού κατακλύζει τήν καρδίαν μας εἶναι ὁ πόνος, ὁ στεναγμός, ἡ ὀδύνη. Δέν συμβαίνει, ὅμως, τό ἴδιο μέ τήν Κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένου, διότι δέν πρόκειται γιά θάνατον ἀλλά γιά ἔνδοξον Κοίμησιν καί Μετάστασιν εἰς τούς οὐρανοὺς. Αὐτό σημαίνει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πώς, ὅταν καί ἡ δική μας ζωὴ συνδεθῇ μέ τήν ζωὴν τῆς Παναγίας Παρθένου, ὅταν συνδεθῇ μέ τήν ζωὴν τοῦ Ἀναστημένου Υἱοῦ Της, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε καί δι' ἡμᾶς δέν ὑπάρχει πλέον θάνατος. Ὑπάρχει Κοίμησις. Καί δέν ὑπάρχει φθορά, ἀλλά ὑπάρχει πορεία πρὸς τήν ἀφθαρσίαν καί τήν ἀθανασίαν. Γι' αὐτό καί ἡ ἑορτή αὕτη εἶναι μεγάλη, γι' αὐτό ἀκριβῶς ὅλοι οἱ χριστιανοί ἑορτάζομεν σάν νά πρόκειται γιά ἓνα Δεύτερο Πάσχα, γιά ἓνα δεύτερον θρίαμβον τῆς Ζωῆς ἐπὶ τοῦ Θανάτου.

Ἡ Παναγία Παρθένος, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Μητέρα ὄλων τῶν χριστιανῶν, ἔζησε ὅλην τήν ζωὴν Της μέ ταπείνωσιν καί ὑπομονήν. Ὑπέμεινε θλίψεις, ἀντιμετώπισε ἀδικίας, σήκωσε τά βάρη τῶν δοκιμασιῶν, πόνεσε ὅσο καμία μητέρα εἰς τόν κόσμον αὐτόν. Γι' αὐτό καί μπορεῖ καί ἀντιλαμβάνεται τόν πόνον καί τήν ὀδύνην ὄλων μας. Ἀλλά ὁ πόνος τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τό

μαρτύριόν Της, πού ἦτο μαρτύριον καρδίας καί συνειδήσεως, βλέπομεν νά δικαιώνεται. Καί ὄχι ἀπλῶς Τήν μακαρίζουν καί Τήν μακαρίζομεν αἱ γενεαί πάσαι, ἀλλά Τήν ἔχομεν σκέπη καί προστάτιδα καί βοηθόν εἰς τήν ζωήν μας, διότι μετά τήν κοιμησίαν Της δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμον, δέν ἔπαψε νά προσεύχεται γιά ἐμᾶς, δέν ἔπαψε νά φωτίζει μέ τό φωτεινόν παράδειγμά Της τίς γενεές τῶν ἀνθρώπων.

Ἐορτάζομεν, λοιπόν, ἀδελφοί μου, τήν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Καί δέν ἑορτάζομεν μόνον ἐμεῖς. Ἐορτάζει ὁ Οὐρανός καί ἡ Γῆ, τό σύμπαν ὀλόκληρον, διότι εἰς τό πρόσωπον τῆς Παναγίας Παρθένου δικαιώνεται τό σχέδιον τῆς Θείας Οἰκονομίας, ὑποστασιάζεται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φανερούμενη μέσα ἀπό τό μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο, λοιπόν, πού σήμερον ἀποτελεῖ γεγονός χαρᾶς καί ἑορτῆς εἶναι διά τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς ἡ ἀφορμή ὄχι ἀπλῶς καί μόνον διά νά ἑορτάσωμεν τυπικῶς, ἀλλά διά νά ἑορτάσωμεν οὐσιαστικῶς τό γεγονός ἐκεῖνο πού μπορεῖ νά ἀποτελέσῃ διά τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς πηγὴ Χάριτος καί Εὐλογίας.

Ἐορτάζομεν τήν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, πού εἶναι ἔνδοξος, διότι μέ τήν ἔνδοξον Κοίμησιν Της ζοῦμε τήν δόξαν τοῦ Οὐρανοῦ, τήν δόξαν μέ τήν ὁποίαν ὁ Θεός δοξάζει ὀλόκληρον τό ἀνθρώπινον γένος εἰς τό πρόσωπον τῆς Παναγίας Παρθένου. Εἶναι, λοιπόν, θεοτίμητος ἡ ἡμέρα αὕτη. Εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τήν ὁποίαν οἱ Οὐρανοί ἐπαγάλλονται. Εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τήν ὁποίαν καλεῖται ὁ καθείς ἀπό ἐμᾶς νά ζήσει τήν Κοίμησιν τῆς Παναγίας Παρθένου μέ ἕναν προσωπικόν τρόπον προσεγγίσεως. Αὐτό σημαίνει, ἀδελφοί μου, ὅτι πρέπει νά μιμηθοῦμεν τήν Παναγίαν μας. Νά τήν μιμηθοῦμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς Της, λεπτομερείας πού ἐκφράζουν τό οὐσιαστικόν βίωμα τοῦ πληρώματος τῆς καρδίας Της.

Πόσας δόξας ἔζησε ἡ Παναγία μας εἰς αὐτήν τήν ζωήν, πόσας στιγμάς οὐρανοῦ μακαριότητος, ὅπως ἡ ὑποδοχή τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἀπό τόν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, αἱ δοξολογίαι τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων πού ἄκουσε νά ὑμνολογοῦν καί νά δοξάζουν τό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ Της, αἱ ἐπευφημίαι πού ἄκουγε ἀπό τόν λαόν, ὁ ὁποῖος ἐσαγηνεύετο ἀπό τήν δύναμιν τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν τοῦ λόγου τοῦ Υἱοῦ Της, αἱ χαραί πού ζοῦσε, ὅταν ἔβλεπε τὰ ποικίλα καί πλούσια θαύματα τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Υἱοῦ Της ἐπὶ τῶν πασχόντων καί δοκιμαζομένων ἀνθρώπων. Καί ὅμως, ἐνῶ ζεῖ μέ αὐτήν τήν δύναμιν, μέ αὐτήν τήν δόξαν, Τήν βλέπομεν νά εἶναι ταπεινή, νά μὴν ὑπερηφανεύεται, νά μὴν κομπάζη, νά μὴν καυχᾶται, ἀλλά νά φυλάσῃ ἐσωτερικά τόν πνευματικόν θησαυρόν τῶν οὐρανίων αὐτῶν βιωμάτων.

Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, ἄς σκεφθῶμεν πόσας δοκιμασίας πέρασε εἰς τήν ζωήν Της, δοκιμασίας πού ἄρχιζαν ἀπό τούς ἀμφιβόλους λογισμούς τοῦ Ἰωσήφ, ἀπό τὰς κλειστάς θύρας τῆς Βηθλεέμ πού συνήντησε, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά γεννήσῃ τόν μονογενῆ Της Υἱόν, ἀπό τόν φρικτόν διωγμόν τοῦ Ἡρώδου, ἀπό τήν φυγὴν εἰς τήν Αἴγυπτον, ἀπό τὰ φρικτά κατασκευάσματα τῆς ὑποκρισίας καί τῆς κακοτροπίας τῶν Φαρισαίων, μέ κορυφαία τὰ τραγικά γεγονότα τοῦ Πάθους, τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ταφῆς. Γεγονότα πού ἀπετέλεσαν ρομφαίαν δίστομον, πού διήλθε ἀπό τήν καρδίαν Της. Καί ὅμως, ἂν καί δοκιμάστηκε, δέν ἀπελ-

πίστηκε, δέν ἔχασε τήν ἐλπίδα, δέν ἀπίστησε, δέν λιποψύχησε. Ἐμεινε καρτερική.

Αὐτό σημαίνει ὅτι καί ἐμεῖς εἰς τήν ζωήν μας μπορεῖ νά ἔχωμεν χαρίσματα, εὐλογίας ἀπό τόν Θεόν, δωρεάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀξιώματα. Δέν πρέπει ὅμως νά ὑψηλοφρονῶμεν καί νά ἀφήνωμεν τόν ἑαυτόν μας νά ὑπεραίρεται καί νά ζῶμεν μέσα εἰς τήν πλάνην καί τήν ἀπάτην, πού δημιουργεῖ ἡ ἔπαρσις, ὁ ἐγωισμός, ἡ φιλαυτία καί ὅλα τά παράγωγα τῆς ἐγωκεντρικῆς συμπεριφορᾶς. Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, ἔρχονται αἱ θλίψεις, αἱ δοκιμασίαι καί ὁ πόνος. Δέν πρέπει νά λιποψυχοῦμεν, καί νά ἀφήνωμεν τόν ἑαυτόν μας νά ἀπελπίζεται, νά χάνη αὐτήν τήν ἐλπίδα μέ τήν ὁποίαν ὁ Θεός ἐσφράγισε τήν πορείαν τῆς ζωῆς τοῦ Ἄνθρώπου, διά νά μπορῇ νά πορευεῖται καί νά φθάνη εἰς τόν δρόμον πού ὁδηγεῖ εἰς τήν δικαίωσιν.

Ἐπομένως, ἀδελφοί μου, οὔτε νά καυχώμεθα καί νά ὑπεραιρώμεθα, ὅταν ἔχωμεν χαρίσματα καί εὐχαρίστους στιγμάς εἰς τήν ζωήν μας, ἀλλά οὔτε καί νά ἀπελπιζώμεθα, ὅταν περνῶμεν τήν δοκιμασίαν τῆς θλίψεως. Τό παράδειγμα τῆς Παναγίας Παρθένου μας ὁδηγεῖ εἰς τήν δικαίωσιν. Ἐκείνη ὑπέμεινε μέ ταπεινώσιν καί ὑπακοήν εἰς τό Θεῖον Θέλημα. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐξοδός της ἀπό αὐτόν τόν κόσμον ὑπῆρξε γεγονός Δόξης καί Τιμῆς.

Ἄς αγαπήσωμεν αὐτήν τήν πορείαν εἰς τήν ζωήν μας, οὕτως ὥστε καί ἐμεῖς, φεύγοντας κάποια στιγμή ἀπό αὐτόν τόν κόσμον, νά φύγωμεν μέ τήν εὐλογίαν καί τήν χάριν τοῦ Κυρίου, διά νά πορευθῶμεν πρὸς τήν ὄντως ζωήν. Ἀδελφοί μου, μπορεῖ καί ἡ κοινωνία μας, σήμερον, νά διέρχεται τήν κρίσιν καί τās δοκιμασίας. Ἄς μὴν ἀπελπιζώμεθα. Ἐχομεν τήν προστασίαν τῆς Παναγίας Παρθένου. Ἄς μὴν τήν ἐγκαταλείπωμεν. Ἐκείνη μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσῃ. Ἄς μὴν ἀφήνωμεν τόν ἑαυτόν μας νά ἀπελπίζεται. Ἐκείνη εἶναι ἡ ἐλπίς. Ἡ κοίμησίς Της εἶναι γιά ἐμᾶς τοῦς Ἕλληνας Ὁρθοδόξους τό Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ. Ἡ μετά τόκον Παρθένος καί μετά θάνατον Ζῶσα εἶναι ἐκείνη πού σώζει τήν κληρονομίαν Της, εἶναι ἐκείνη πού θα ὁδηγήσει καί ἐμᾶς εἰς τήν σωτηρίαν. Ἄς Τήν ὑμνήσωμεν, ἄς Τήν δοξολογήσωμεν, δοξάζοντες τό ὄνομα τοῦ Ἰουῦ Της, τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτῷ ἡ Δόξα καί τό Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς τόν Κύριον Εὐχέτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἰοαννῆς Λαγκαδάς, Διῆτης καί Ρεντίνης Ἰωάννης

† ὁ Λαγκαδά, Διῆτης καί Ρεντίνης Ἰωάννης